

RUIS

Van Lydia van Houten verscheen eveneens
bij Kabook uitgevers

Doodstil
Het vervloekte huis
Prooi

Meer weten over Lydia van Houten?
www.lydiavanhouten.nl

Lydia van Houten

R U I S

THRILLER ^ K A B O O K

Eerste druk 2019

© Lydia van Houten

© 2019 Kabook Uitgevers

All rights reserved

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Albadoro Publishing

Omslagbeeld: iStockphoto

Foto auteur: Kees Rutgers

ISBN 978 90 826861 3 5

BISAC FIC031080

NUR 305

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd, opgeslagen of openbaar gemaakt worden, in enige vorm of op welke andere manier, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopie of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Kijk ook op www.kabook.nl voor informatie over de nieuwste titels, nieuws, achtergronden en speciale aanbiedingen.

www.kabook.nl

www.lydiavanhouten.nl

Voor Christina, haar lieve woorden worden niet vergeten.

Reality is only a Rorschach ink-blot, you know...

Alan Watts

Deel een

SCHEMERING

*De geneeskunde heeft zo'n enorme ontwikkeling
doorgemaakt, dat er nagenoeg geen gezond mens
meer is.*

ALDOUS HUXLEY

Het bloed stroomde over de houten plank, bordeauxrood en dik als stroop. Ik zette de punt van het mes dieper in het vlees, tot druppels uit alle openingen naar buiten sijpelden. Vanuit mijn ooghoek zag ik ze weer: twee schimmen bewogen zich achter me langs.

‘Nee,’ fluisterde ik. ‘Vergeet ze, Mikayla. Vergeet ze.’

Het ging niet. *Je ziet ze niet... Je ziet ze niet. Je kunt niet zien wat er niet is!* Het waren hallucinaties, volgens mijn dokter dan. Mij leken het levensechte herinneringen. Vluchtige beelden en schimmen van een tienermeisje - ze leek me een jaar of zestien - en een kleine jongen, die door dit houten huis renden. Ik had het idee dat de schimmen belangrijk voor me waren.

Het mes gleed soepel door het vlees op de plank. De beheerste beweging gaf me een vreemde voldoening. Dit was iets waar ik wel controle over had, iets wat precies deed wat ik wilde.

Je kunt niet zien wat er niet is, spookte het door me heen. *Negeer het, zoals David zegt.*

De pijn die door mijn hoofd trok was als een zwerm wespen, die allemaal op dezelfde plek in mijn nek leken te steken en een sneeuwbeeld van stippen voor mijn ogen veroorzaakte, waardoor ik niets scherp zag.

Ik liet het mes uit mijn handen vallen. Kreunend voelde ik aan het plekje vlak boven mijn nek. De hechtingen trokken aan mijn hoofdhuid. *Het zit vast, Mikayla. Er zijn geen draadjes meer.* Toch krabde ik aan het deel van het litteken waar ik nog draadjes meende te voelen.

Ik balde mijn vuist en hield mijn adem in. De pijn kwam in golven, dan vlakke die even af en het volgende moment werd het meer en meer. Uiteindelijk ebde de intense kramp weg, en was er alleen het onaangename gevoel van een hoofd vol watten, dat samen met de zeurderige pijn mijn trouwe bondgenoot was geworden. Ik moest ermee leren leven, en dat deed ik ook.

Een schaduw bewoog zich razendsnel achter me vandaan en verdween in de muur toen ik me ernaar omdraaide.

'Hallo?' fluisterde ik.

Je kunt niet zien wat er niet is...

Bevend pakte ik het mes op en plaatste het boven het half aangesneden vlees dat voor me lag. Systematisch sneed ik nieuwe lijnen, tot ik kalmeerde.

De kruidige geur van bouillon vulde de keuken. Scherpe tinten rozemarijn, laurier en peper prikten in mijn neus. Een pan op het vuur pruttelde en rookwolken walmden condens tegen de ramen, waardoor het sneeuwlandschap erachter verdween.

Daar was hij weer, een schaduw. Deze keer werd er meteen daarna op het raam getikt.

Het is niet echt. Toch? Of wel?

Ik draaide me tegen het raam aan en veegde de condens weg.

Er is niemand. Rustig blijven. Gewoon even buiten kijken, dan zie je dat er niets is om bang voor te zijn.

Ik trok het schort van me af en met het mes stevig in mijn handen opende ik de voordeur, naar het einde van de bewoonde wereld. Ik tuurde naar de ondergaande zon in het grote wateroppervlak, vlak achter het huis. 'Hallo? Is daar iemand?'

Een echo van mijn stem antwoordde in de verte. Er viel sneeuw van een tak, achter me ratelde het deksel van de pan met soep, verder was er geen geluid. Toch voelde ik brandende ogen op mij gericht.

En ik had gelijk, daar was het! Het gehuil van de wolf.

'Ik heb niets voor je. Ga weg. *Ksst.*'

Net toen ik de deur wilde sluiten, reed er een auto mijn oprit op. Mijn ademhaling schoot omhoog. Nerveus streek ik mijn haren glad en toverde mijn vriendelijkste glimlach tevoorschijn toen een oude man uitstapte.

'Wachtte je me op? Met een mes?' riep hij me toe.

'Nee. Ja, dokter Steward.' Ik beet op mijn lip.

'Hoe vaak moet ik nog zeggen dat je me Fred mag noemen? Na alles wat we samen hebben doorstaan.'

Ik huiverde, maar liet de geforceerde glimlach niet los. Deze man had iets slangachtigs, iets listigs. Ik draaide ongemakkelijk mijn blik weg toen hij dichterbij kwam.

'Mag ik niet binnenkomen?'

'O... ja, n-natuurlijk.' Meteen deed ik een stap opzij.

'Fijn. Dank je.'

Ik sjokte achter hem aan. Hij nam alle tijd om zijn jas en bontmuts af te nemen. Hij knikte naar de pruttelende pan, mompelde iets onverstaanbaars, keek me onderzoekend aan en ging toen pas op de bank zitten, met zijn muts en jas nog in zijn hand. 'Dus, alles gaat goed hier?'

Ik knikte, onzeker of ik hem iets aan moest bieden. Wat dronk dokter Fred ook alweer? Iets met Jack erin. Ik probeerde het me te herinneren, maar ik wist het niet meer. 'Heb je over mijn vraag nagedacht?' Hij tikte op de lege plek naast zich.

Ik slofte ernaartoe, en streek mijn rok glad toen ik de warmte van zijn lichaam tegen me aan voelde.

Hij ademde zwaar en rook naar een vreemde mengeling van antiseptische zeep en alcohol.

'Ik heb erover nagedacht, eh, Fred,' zei ik zacht. 'M-maar ik denk niet dat het i-iets voor me is.'

'Waarom niet? Volgens David kun je het aan. Het zal goed voor je zijn. Je kunt je niet eeuwig opsluiten in huis. Wat wil je anders doen?'

'Geen idee.'

Dat was waar. Ik had er echt niet over nagedacht.

'Die instelling is niet goed. Ik zal je zeggen hoe de zaken ervoor staan. Eind deze maand stopt je uitkering. We hebben besloten dat je gewoon kunt werken voor je geld. Dan kom ik speciaal hiernaartoe om je een baan aan te bieden en dan zeg je dat je niet wilt?'

'Sorry,' mompelde ik.

'Heb ik je niet geholpen toen je het nodig had? Je doet gewoon iets terug voor de gemeenschap. Wil je anders eerst beginnen met administratie? Dat gaat toch wel lukken?' Hij opende zijn armen en keek me aan met een ondeugende blik.

Een siddering gleed over mijn ruggengraat toen ik zijn armen om me heen voelde en hij me naar zich toe trok. Zijn verstikkende warmte maakte me misselijk.

'Anders weet je wat je moet doen.'

Nog voor hij bij de rits van zijn broek kon komen, wurmde ik me los en sprong van de bank.

‘Goed dan.’ Hij stond langzaam op en zette zijn muts op zijn hoofd. Hij duwde hem naar beneden tot alleen zijn kleine ogen er nog onderuit kwamen. ‘Morgen haalt je nieuwe buurman je op.’

‘Nieuwe buurman?’

‘Ben je vergeten dat dokter David Cameron naast je is komen wonen?’

‘J’nee.’ Ik knikte en haalde daarna mijn schouders op.

‘Je bent erg in de war vandaag.’

‘Het is...’

‘Alles komt goed. Geef het tijd. Je bent goed bezig. Je kookt alweer en het ruikt ook nog eens goed. Als dat al gaat, lukt papierwerk zeker.’

Ik voelde de mist in mijn hoofd opkomen en greep de hoek van de bank vast. Even sloot ik mijn ogen.

‘Gaat het?’

‘Ik-ik weet het niet, eh, Fred.’ Ik stond wankelend op en liep achter hem aan naar de deur.

‘Vertel me alles.’

Dat wilde ik helemaal niet, maar als vanzelf bewogen mijn lippen. ‘Ik zit vast in een droom. Er klopt iets niet. Ik zie dingen die er niet zijn. Net echt. Ze lopen door het huis. Schimmen, schaduwen, van een kleine jongen en...’

De dokter lachte kort en ingehouden en hief zijn hand. ‘Rustig. Je weet dat het allemaal onzin is, een overblijfsel van de operatie. Nachtmerries en hallucinaties. David heeft het daarover met je gehad. Daarom moet je die pillen blijven slikken.’

‘Ja, ja, natuurlijk.’ Ik staaarde naar mijn schoenen.

‘Het is ook niet niks wat je hebt meegemaakt, dat snap je toch wel? Je had uitzonderlijk veel geluk.’

Ik knikte naar de vloer.

‘Toen we je vonden - beneden in dat ravijn, half bevroren - dachten we dat je nooit meer wakker zou worden. Al die

weken in coma, weet je hoeveel moeite ik heb gedaan om te voorkomen dat ze de beademing uit zouden zetten?’

‘Ik ben je dankbaar,’ fluisterde ik.

‘Zonder mij was je er niet meer geweest. Je hebt alles aan mij te danken. Wees blij dat we zo veel expertise in huis hebben in Rocky Roads. Toon eens wat meer dankbaarheid.’

Ik voelde het litteken op mijn schedel weer trekken.

‘Ben ik, F-Fred,’ stamelde ik bijna willoos.

Hij heeft gelijk. Ik moet dankbaar zijn. Dankbaar! Toon je dankbaarheid.

‘Ja, ik ben dankbaar.’ Gedachteloos maakte ik het bovenste knoopje van mijn blouse los.

Dokter Steward glimlachte zijn tanden bloot toen ik het kledingstuk van me af gooide, maar greep mijn hand vast toen ik mijn beha los wilde maken. Mijn ooghoek trilde toen hij mijn andere hand pakte en daarmee over zijn broek gleed. ‘Je mag dat vandaag aanhouden, als je je dankbaarheid zo toont. Proef eens wat ik hier voor je heb.’

In een handige beweging trok hij zijn rits open, maar nog voordat hij mijn hoofd omlaag kon drukken werd de walging me te veel. Ik kokhalsde en een warme brij kwam naar buiten en spatte op zijn schoenen.

‘Godverdomme!’ Fred sprong op en neer en liep vuurrood aan. ‘Laat maar zitten.’

‘S-sorry,’ fluisterde ik, ook al meende ik het niet.

Hij haalde een doek uit zijn zak, wreef ermee over zijn schoenen en gooide hem daarna demonstratief voor mijn voeten neer. ‘Ruim die troep op.’

Ik knikte.

Hij deed een stap naar voren en greep met zijn rechterhand mijn keel vast, waardoor ik een geluid uitte dat klonk als een ballon die leegloopt.

‘Er is vandaag iets met je.’ Hij bekeek me onderzoekend met zijn priemende ogen. ‘Hm, je pupillen... slik jij je medicijnen wel?’

‘Hmmpf,’ klonk het en hij liet me los.

‘Wat?’

‘Ja,’ loog ik. ‘Natuurlijk.’

‘Mooi zo. Doe je blouse aan en ruim die rommel op.’

‘Ja Fred.’

Hij schudde zijn hoofd, mompelde iets onverstaanbaars en liep naar de voordeur. ‘Ik zie je morgen bij Westwood.’

Mijn benen waren week toen ik de voordeur achter hem sloot. Ik legde mijn oor ertegenaan om te luisteren hoe hij instapte. De zware motor sloeg aan, hij trok op en het geluid van zijn auto verstomde langzaam. Alleen het gehuil van de wind om het huis was nog hoorbaar.

Is hij echt weggegaan? Misschien verstoppt hij zich ergens.

Ik opende de voordeur op een kier en tuurde naar buiten, zoekend tussen het wit van de sneeuw op de bomen en struiken. Er was niemand. Op de deurmat lag een visitekaartje. Ik raapte het op en las de tekst hardop voor.

‘Fred Steward, CEO Westwood Psychiatric Facilities and Research Institute.’ Ik kneep mijn ogen samen. *‘Rocky Roads, Rorschach Island, Canada.’*

Als gehypnotiseerd bleef ik staan en staarde in de verte, naar de toppen van de bomen waar sneeuw doorheen leek te druppelen. *Woesj-woesj, drup-drup, westwood-westwood.* ‘Westwood...’ De fluistering was misschien van mij en misschien niet. Het heldere licht van de sneeuw veranderde in een grauwig waas en ik zag de schaduw weer. Daarna een rood lampje, dat oplichtte. Ja, dat rode knipperende lampje in een smetteloos witte kamer. Het bed en het druppelen van vocht door plastic draadjes aan mijn lijf. *Westwood.* De spiertrillingen rond mijn oogleden verergerden. Mijn rechterhand schudde en de spanning verplaatste

zich naar mijn nek, om zich vervolgens in mijn hoofd te nestelen. Beelden die rechtsreeks uit mijn nachtmerrie kwamen, schoten door me heen. Een vlucht door de gangen van het ziekenhuis. Een wapen in mijn hand. Een vrouw die tegen me gilte: *'Mika, laat je wapen zakken.'* Dat deed ik en daarna reed ik weg in een auto. Daar voelde ik me veilig, tot dat ene moment.

Bij de kronkelende weg, richting de bergen, daar gebeurde het. Op de berg vol sneeuw. Een scherpe bocht naar links, een harde knal, een gil. Het tollen van de auto, de val de diepte in. De smak, de scherpe pijn. Rode spetters in de witte sneeuw, ijzige kou en toen... stilte.

Ik knipperde met mijn ogen. Mijn focus was terug en ik zag de wolf tussen de struiken vandaan komen.

'Ik weet het weer,' fluisterde ik. 'Jij was het.'

De wolf ging zitten, hief zijn kop en sloeg een lange hoge toon uit.

'Ja, jij was er. Jij hield mij warm na het ongeluk.'

De wolf stopte met huilen, legde zijn oren in zijn nek en sloop naar me toe.

'Jij hebt me gered.'

Hij kneep zijn ogen samen en trok zijn lip omhoog, waardoor zijn vlijmscherpe hoektanden zichtbaar werden. Stapje voor stapje kwam hij dichterbij.

'Stop, blijf daar!' Mijn hoofdpijn werd erger. 'Hou daarmee op!'

De wolf gromde. Zijn nekharen kwamen overeind. Toen zette hij zich af in de sneeuw en stormde naar voren.

Ik slaakte een kreet, sprong naar binnen en gooide de deur achter me dicht.

'Laat me met rust!' schreeuwde ik.

Hijgend bleef ik staan luisteren, mijn oor tegen de deur, tot er niets anders was dan stilte.

Een vreemd gevoel bekwrop me toen ik het gordijn in de keuken aan de kant schoof, de condens wegveegde en alleen sporen van schoenen en banden in de verse sneeuw zag.

De hele nacht was ik wakker. Onrustig heen en weer wiegend op mijn doorgelegen matras. Dit keer was het niet uit angst voor de zoveelste nachtmerrie. Nee, het was het idee dat ik straks bij David in zijn auto zou stappen en terug zou keren naar Westwood. *O, mijn god, Westwood.* De klanken die het woord vormden dreunden door mijn hoofd.

‘Nee,’ fluisterde ik. ‘Alles behalve dat.’

Een stekende pijscheut ging door mijn maag en straalde uit tot achter mijn borstbeen. Na een paar keer slikken kreeg ik het omhooggekomen maagzuur weg en kon ik uit bed stappen.

‘Mijn schema,’ fluisterde ik toen ik naar de vloer keek. Sokken, ondergoed, broeken, alles lag door elkaar. ‘Ik moet controle hebben, precies zoals dokter Steward het wil. Dan mag ik alles zelf bepalen. Geen Westwood.’

Voetje voor voetje schoof ik naar voren, op zoek naar het schema aan de muur. Daar stond op wat ik moest doen.

Ik was niet verder gekomen dan twee vinkjes: één onder luchten en één onder stofzuigen.

Wat vreemd. Het ziet er niet naar uit dat ik dat heb gedaan.

De vloer was bedolven onder meer dan alleen kleding. Ertussen lagen verpakkingen van koekjes, wikkels van snoepjes en verfrommelde papiertjes.

Mijn vingers schoven naar boven. ‘Tanden poetsen.’

Sloffend bewoog ik me voort richting de badkamer, waar ik mijn tandenborstel uit de beker haalde en een glimp van mezelf opving in de spiegel. Een naakte vrouw die ik niet herkende. Doffe haren als een suikerspin om een vaal hoofd gedraaid, rooddoorlopen ogen en een rechtermondhoek die naar beneden hing. Mijn blik gleed omhoog naar mijn ogen. Er was iets, daarachter. Ik staarde en staarde en het trof me, ik wist wat het was. Mijn gezicht vervaagde en vervormde tot iets duisters. Tot verschillende gezichten. Eén ervan herkende ik, maar ik wist niet waarvan. Ze was jong en had dezelfde hoge jukbeenderen als ik.

In een reflex greep ik naar het beeld. Mijn hand verdween dwars door het spiegelbeeld heen. Hij gloeide.

Is het de warmte van haar wang die ik voel?

Wat maakte het uit? Ik raakte haar aan, daar achter het glas, en dat voelde goed.

De deurbel verbrak ons contact en haar hoofd loste op in het ingevallen gezicht met de matte, lege uitdrukking in de ogen. Geschrokken trok ik mijn hand terug. Een scherf viel in de wasbak en spatte uiteen. Een snee liep als een markering over mijn handpalm.

Haastig raapte ik een handdoek van de grond, draaide die om mijn hand en rende de trap af.

‘Hallo?’ hoorde ik een zware stem roepen, gevolgd door geklop.

Ik opende de deur en keek in het verbaasde gezicht van David. Hij bracht zijn hand naar zijn mond om een lach te verbergen.

‘Goedemorgen. Ben jij niet iets vergeten?’ Hij wees naar me en ik gloeide toen ik me realiseerde dat ik vergeten was me aan te kleden.

Snel liet ik de handdoek om mijn hand los en bond het met bloed bedekte ding om me heen.

David hield zijn hoofd schuin. ‘Wat is er met je hand gebeurd?’

Ik haalde mijn schouders op.

‘Het ziet er niet best uit. Misschien moeten we dat hechten.’

‘Oh, nee, nee. Het gaat wel. Echt.’

‘Heb je iets tegen het bloeden?’

‘Ja.’ Ik bewoog me naar mijn keukenkast waar ik met mijn linkerhand de verbanddoos probeerde te openen.

‘Lukt het allemaal?’ vroeg David. Hij stond al achter me en trok de doos naar zich toe.

‘Dit kan even prikken.’ Meteen stroomde er een bijtende vloeistof over mijn hand. Aandachtig depte hij het nog bloedende deel met een theedoek droog, plakte met vier hechtpleisters de snee dicht en bond er daarna strak een verband omheen. ‘Zo, dat moet goed zijn. Kleed je aan, dan gaan we zo.’

‘Dank je wel, Fred.’

‘Ik ben David. David Cameron. Ik ben je...’

‘... psycholoog en buurman,’ vulde ik aan.

‘O, het gaat goed met je vandaag.’

Ik probeerde mijn breedste glimlach uit, ondanks het zweet dat dik op mijn voorhoofd stond.

David had gelijk. Het was alsof ik meer wist dan eerst. Meer wist en meer zag sinds ik die paarse pil niet meer slikte. Het vlakke beeld verdween. Datzelfde gebeurde met de hoofdpijn. Mijn hoofd was licht en... *Het voelt allemaal wel erg licht en draaierig.* ‘Hoef ik nu niet mee?’

‘Zo werkt het niet, Mikayla. Dat weet je.’

Ik probeerde me ergens aan vast te grijpen. Mijn armen maaiden in het rond, terwijl mijn benen onder me vandaan gleden. De vloer kwam dichterbij. Een klap en daarna duisternis.

Ik rende naar het einde van de gang, waar liften waren. De deur schoof open. Ik remde af, maar gleeed een stukje verder over de gladde vloer. Twee mannen in donker uniform sprongen op me af. Een van hen greep een metalen knuppel. Hij draaide aan mijn arm en de ander greep mijn schouders vast. Iemand gilte - of was ik het zelf? De knuppel bewoog in slow motion mijn kant op. Een knal en het wapen stuiterde op de vloer. Iemand kreunde. Ik. Ik was het. Bloed kroop over mijn shirt. Eerst was het één druppel, maar die veranderde in een steeds groter wordende vlek. Een vlek die de vorm van een vleermuis aannam. Achter mijn schedel hoorde ik iets kraken en ik zakte ineen, in mijn eigen bloed. Ik snakte naar adem.

Het volgende moment stond ik in de lift en keek naar de wazige reflectie in de spiegelwand. Mijn gezicht was onherkenbaar: opgezwollen, vol blauwe en paarse vlekken. Er zat verband omheen gedraaid, en een oog was dichtgeplakt. De grote vlek op mijn shirt was weg.

Ik haalde het verband van mijn hoofd af.

De lift stopte en het licht viel uit.

'Nee!' schreeuwde ik. Zo hard ik kon bonkte ik tegen de deuren.

'Ondankbare trut!' klonk het door de intercom boven mijn hoofd.

De lift schokte, en het volgende moment gleeed hij onder mijn voeten vandaan. Voor ik besepte wat er gebeurde plakte ik tegen het plafond. Razendsnel dook de lift naar beneden, tot hij met een offe knal de bodem raakte.

‘Wacht, ik help je wel overeind. Je had een nare droom.’

Een zachte vrouwenstem sprak me toe.

Ik lag op mijn rug op de vloer en knipperde met mijn ogen tot de ruis verdween en alles om me heen contour kreeg.

De magere vrouw die boven me hing keek bezorgd. Haar gezicht was smal en grijs, haar korte platinablonden haar had een vage grijze ondertoon.

Ze mompelde iets over dromen, over nachtmerries, maar het veranderde in een onverstaanbare brij aan klanken.

Wat klopt hier niet? Ik draaide mijn hoofd naar rechts. Wat een enorme boekenkast. En een piano? Hoe kom ik in dit huis? Wat doe ik hier?

Een walm van chemische middelen trok aan me voorbij, van chloor en medicijnen, en ook iets dat op lavendel leek.

De vrouw boog verder voorover. Ze schudde aan mijn schouders. Haar mond bewoog. Langzaam vormden zich woorden die ik begreep. ‘Gaat het weer? Je hoeft niet bang te zijn.’

‘Wat? I-ik ben niet bang.’

Ze liet me los en ik keek weer om me heen. Dit leek precies op mijn woonkamer, alleen was het er een stuk warmer. De open haard brandde hier wel. Het had ook een andere inrichting. Truttiger. Plastic bloemen in gekleurde vaasjes, kleedjes met ruches op de tafel, gordijnen met kant, en kitscherige schilderijen aan de muur. Alles was op zijn plek, behalve ik.

De vrouw pakte mijn hand en hielp me terug op de bank waar ik vanaf was gerold.

‘Ga maar weer liggen,’ zei ze en ze schoof een wollen deken over me heen.

Ze pakte een bord van de salontafel en hield een bagel met zalm onder mijn neus, die ik in eerste instantie afwees. Toen ze verder aandrong, pakte ik hem aan en at hem in een paar happen op.

‘Lekker. Dank je,’ zei ik toen ik het bord terugzette.

‘Van David moet ik je goed verzorgen. Dus heb ik je ook aangekleed.’

‘David?’

‘Ja, mijn man. Hij zei dat je bloed was verloren, door je wond.’ Ze wees naar mijn hand. ‘Hij zegt dat je rustig aan moet doen en dat ik je moet helpen. Kan ik iets anders voor je halen? Water, thee, koffie? Misschien nog een broodje?’

Ik schudde mijn hoofd. Het voelde raar, alsof het met elastiek vastzat aan mijn nek. ‘Nee, dank je. Alles is goed. Het gaat prima.’

‘Prima?’ vroeg ze.

‘Het is alleen een kras op mijn hand.’

‘Maar je viel uit!’

Ik fronste. Een koelkast viel uit. Een tv of een telefoon. Ik toch niet?

Ze spoort niet. Dat is het.

‘I-ik moet gaan.’

‘Nee! Dat mag niet!’

‘Waarom niet?’

Ze verstijfde toen ik wankelend opstond. ‘Alsjeblieft, wacht. Blijf nog even. Amy zal alles doen wat je wenst, als je maar weer gaat liggen.’

Even aarzelde ik. In haar blik was radeloosheid te lezen, en leegte. Ik zag haar trillende handen, de ineengedoken neerslachtige houding, en voelde me met haar verbonden.

‘Oké, goed dan.’ Ik liet me weer achterover op de bank zakken.

‘David zal blij zijn,’ zei ze met een glimlach. ‘Hij moest werken. Maar hij wil dat je vandaag hier blijft, zodat ik op je kan letten. Wacht, ik moest je deze nog geven.’ Ze opende haar vuist. Er lag een paars pilletje in. ‘Ik pak een glas water voor je.’

‘Nou nee, dat hoeft echt niet.’

‘Slik je ze niet?’ Haar stem ging omhoog.

‘Uh-huh. Jawel hoor.’ Demonstratief schoof ik naar voren op de bank, pakte het ding uit haar handpalm en legde het op mijn tong.

‘Vies,’ mompelde ik en ik deed alsof ik het wegslikte.

‘Misschien heb je toch wat te drinken?’

Amy knikte en toen ze wegliep, spuugde ik de pil uit en verstopte hem tussen de kussens van de bank.

‘Hier, water.’ Vanuit het niets stond ze weer voor me en stak een glas naar me uit.

‘O, zo snel. Dank je.’

De nerveuze vrouw ging naast me op de bank zitten. Ze deed me denken aan een schuw dier, dat bij elk geluid een hoek zoekt om in te vluchten. Het kwam door haar manier van bewegen. Traag, maar op haar hoede. Schichtig. Nerveus door elke beweging die ik maakte. Ze had iets herkenbaars, iets waardoor ik het gevoel kreeg dat we een verleden deelden. Minutenlang staarde ze me aan zonder iets te zeggen, haar mond halfopen en haar handen in haar schoot gevouwen. Of misschien was er al een half uur voorbij sinds ze me die pil had gegeven, ik wist het niet meer.

‘Amy?’ begon ik, in een poging de ongemakkelijk stilte te doorbreken. ‘Vertel eens iets over jezelf. Waar kom je vandaan?’

Ze glimlachte, en dat was fijn om te zien. ‘Uit Nederland.’

Het was alsof iemand mijn maag samenkneep.

‘N-Nederland?’

‘Ja?’ Ze keek me vragend aan.

‘Ik denk... volgens mij... ik ook,’ fluisterde ik.

Mijn mond zocht naar woorden, Nederlandse woorden. Ik kon er geen bedenken.

‘David zegt dat ik me aan moet passen. Zeg maar niet dat ik over Nederland begon.’

‘Ben je bang?’

Ik had geen antwoord nodig toen ik de zenuwtik in haar rechteroog opmerkte. Voor ze reageerde wist ik al dat ze zou liegen. ‘Nee.’

‘Jawel, je bent bang.’ Langzaam stond ik op. Voor het eerst sinds lange tijd wist ik precies wat ik moest doen.

Ik stak mijn hand uit naar haar hoofd. Ze reageerde niet toen ik het korte haar in haar nek opzij schoof en over haar litteken wreef. Het was net als mijn litteken, alleen gladder.

Ik wist het!

‘Hoe kom je daaraan?’

‘Een auto-ongeluk, drie jaar geleden.’

‘Wat weet je daar nog van?’

Amy keek afwezig naar haar schoenen.

‘Waar bewaar je die pillen die je me gaf? Jij slikt ze ook, toch?’

‘Natuurlijk.’

‘Waar liggen ze?’

Zonder te antwoorden stond ze op en liep naar de open keuken, waar ze een strip uit een lade haalde.

‘Ze hebben hetzelfde bij mij gedaan. Kijk maar.’ Demonstratief draaide ik me om en schoof mijn haar aan de kant.

‘I-ik begrijp je niet,’ mompelde Amy. ‘Had jij ook een auto-ongeluk?’

Ik knikte. ‘Is dat niet vreemd?’

Amy deed haar mond open, maar er kwam geen geluid uit.

‘Ik wil dat je ze vanaf vandaag niet meer slikt. Maar dat zeg je niemand. Het is als een spel, snap je? Niemand mag weten dat je stopt.’

Ze ontweek mijn onderzoekende blik en zweeg lange tijd.

‘Niemand mag het weten,’ fluisterde ze ten slotte.

‘Inderdaad. Alleen ik.’

‘Alleen jij.’

'Precies!' Ik wierp een blik op de krant die voor me op de salontafel lag. Er stond in dikke letters *Rocky Roads Times* op, met daaronder een foto van een vervallen fabriekspand.

Sloop houtfabriek aan Salmon rivier begonnen

Mijn oog viel op de datum. *Onmogelijk...*

'Is dit de krant van vandaag?' vroeg ik, maar Amy reageerde niet.

'Doet er ook niet toe. Weet je wat? Zeg maar tegen David dat ik naar huis ging toen je me de paarse pil gaf. Dat het goed gaat, maar dat ik morgen thuis blijf en dat hij mij daarom niet op hoeft te halen. Verder zeg je niets!'

'Hij komt zo terug.' Ze gebaarde naar de klok aan de muur. 'Kijk maar, het is al half vijf.'

'Ik moet echt gaan, mag ik die laarzen van je lenen?' Ik wees op een paar dat naast de tafel stond.

'Natuurlijk.'

'Fijn, dank je. Denk eraan, je zegt niets over ons geheim.'

'Ons geheim.'

'Juist. Morgen kom ik terug.'

Ik wachtte niet meer op een reactie, maar schoot in de laarzen en vluchtte naar buiten.

Het schemerde, maar door de met sneeuw bedekte bomen en struiken leek het toch licht. De vrieslucht sneed tot diep in mijn longen. Met de stoomwolken die ik uitblies probeerde ik mijn handen te warmen. Tevergeefs. Af en aan kneep ik ze samen tot vuisten om de doorbloeding op gang te houden, maar ondanks mijn verwoede pogingen tintelden mijn vingertoppen en tenen. Ik vervloekte mezelf. *Zo stom, om naar buiten te lopen in een joggingpak, zonder jas, of zonder in ieder geval die wollen deken mee te vragen.*

Ik draaide me om. Achter me lag het huis, met daarvoor de voetsporen die ik zojuist had gemaakt. Dikke rookpluimen kwamen uit de schoorsteen, als een uitnodiging: “Kom hier, kom binnen en je lijden is voorbij!”

Desnoods wachtte ik op David en zou hij me naar huis brengen. *Alles beter dan dit domme plan.*

In de verte hoorde ik een brommend geluid en even later kwam er een auto dichterbij. Ik kreeg ineens een naar voorgevoel en instinctief dook ik achter een struik. Koplampen passeerden en gleden richting het huis. De auto stopte en David stapte uit. Op het moment dat ik besloot

op hem af te lopen, pakte een onzichtbare hand me bij mijn schouders en hield me tegen.

Ik kneep mijn ogen samen. David was uitgestapt en draaide om zijn auto heen, in een sluipende houding. Hij opende de kofferbak en keek schichtig om zich heen.

Het was alsof hij een scène naspeelde van een of andere actiefilm. Moeizaam haalde hij iets uit de kofferbak dat eruitzag als een dikke, veel te lange, dichtgebonden jas. Of was het een deken? Het was groot en het liet een diep spoor achter in de sneeuw. Een dieprood spoor.

Heeft hij een dier aangereden onderweg? Dat leek me onlogisch. Waarom zou hij het dan zo inpakken?

David sleepte het pakket naar de houten schuur achter het huis en liet het op de grond vallen. Hij draaide de schuurdeur van het slot en keek nog eens om zich heen.

Nieuwsgierig sloop ik dichterbij, verstopte me achter een spar en hield mijn adem in.

De deur van de schuur zwaaide open en kreunend sleepte David het pakket naar binnen. Vrijwel meteen kwam hij weer naar buiten en sloot de schuurdeur. Daarna schopte hij met zijn rechtervoet in de sneeuw, zodat het rood verdween onder een witte laag. Hij knikte tevreden en verdween door de voordeur van het huis naar binnen.

‘Wat de...’ fluisterde ik. Het kwam er als stoom uit.

Alle gevoel was inmiddels uit mijn vingertoppen verdwenen.

Ik overwoog aan te bellen om een jas te vragen, maar de nieuwsgierigheid in me won het van de pijn. Ik moest weten wat er in die deken zat. Als het een dier was, dan kon ik rustig aanbellen.

Onderzoekend bekeek ik de auto die iets verderop geparkeerd stond. Geen sporen van een aanrijding. Vreemd?

Ik sloop naar de schuur en drukte me tegen de houten muur, in de hoop onzichtbaar te zijn vanuit het huis. Een

bloedriviertje stroomde langs mijn voeten onder de schuurdeur door.

Met mijn bevroren vingers probeerde ik de deur open te trekken, maar het hout gaf niet mee.

Ik rende naar een boom vlak achter de schuur en pakte er een dikke tak onder vandaan.

‘Nu ga je ook al inbreken, Mikayla. Goed bezig,’ mompelde ik. Toch zette ik de tak tussen de deur en wrikte tot een van de planken losliet. Er gleed een lucht van petroleum naar buiten.

Ik maakte me zo klein mogelijk om door de opening te kunnen en keek nog een keer naar het huis, voordat ik me naar binnen wurmde. Nog net zag ik vanuit mijn ooghoek licht aangaan op de bovenste verdieping. Een silhouet schoof het gordijn dicht.

De deur werd door mijn lichaam extra geforceerd en er brak nog een plank af, waardoor er net genoeg licht in de schuur viel om te zien waar ik liep. Toch struikelde ik over het pakket, dat vlak voor de opening lag. Ik hoorde een raar geluid, dat ik niet meteen thuis kon brengen. Een zacht gepiep.

Pas toen ik van de deken af kroop en me oprichtte besepte ik dat mijn hand vochtig aanvoelde. Hij rook ijzerachtig, en snel veegde ik hem aan mijn broek af. Ik zocht een opening in de met touwen vastgebonden deken. Het lukte me niet om de knoop los te krijgen. Het halfduister werd ondertussen een gewenning, en mijn ogen begonnen vormen in de schuur te herkennen. In de linkerhoek stond een werkbank tegen de muur, met allerlei hamers en schroevendraaiers erboven. Een plank ernaast met dozen en rondslingerende spullen. Eronder herkende ik de vorm van een petroleum kachel. Warmte, precies wat ik nodig had. Maar eerst moest ik iets vinden om de touwen mee door te snijden.

Ik kwam omhoog en sloop naar de plank. Met mijn handen tastte ik hem af. Bingo! Een stanleymes.

Ik liep terug naar de deken, bukte en sneed de touwen los. Voor ik de deken openvouwde, wendde ik mijn hoofd af, bang voor wat ik zou aantreffen. Met mijn linkerhand duwde ik de flap van de deken opzij. Meteen drong een weeïge lucht tot diep in mijn neus.

Ik draaide mijn hoofd terug. *O, mijn god!* Ik moest op mijn lip bijten om te voorkomen dat ik het uit zou gillen.

Voor mijn voeten lag een naakt, uitgemergeld lichaam. Een gezicht van ingevallen jukbeenderen en diepliggende oogkassen zat eraan vast. De vrouw had haar ogen gesloten, maar haar grimas deed me huiveren. Ze had haar handen gebald tot vuisten, klaar om toe te slaan. Onder haar hoofd was een donkere vlek zichtbaar.

‘Wat is er met jou gebeurd?’ Instinctief gleden mijn handen over het gezicht en op dat moment hoorde ik een zacht gemompel. Eerst dacht ik dat het mijn verbeelding was. Toch boog ik voorover, richting haar mond, en toen hoorde ik het duidelijker. Door de snelle, oppervlakkige ademhaling kwam het er met horten en stoten uit. Zacht, kreunend, als van een gewond dier. Ze probeerde iets te zeggen. ‘Ssst, rustig maar, rustig ademen. Adem in en uit. Goed zo.’ Ik herhaalde mijn woorden net zo lang tot de vrouw haar ogen opende.

‘Zie je wel? Zo gaat het beter.’

Ze nam weer een teug lucht en ik knikte geruststellend.

‘Ja, goed zo. En nu langzaam uit.’

Ze kermde en ik kneep zachtjes in haar hand.

‘Wat hebben ze met je gedaan?’

‘Weg,’ fluisterde ze, ‘weg, weg.’

‘Ja, ja, natuurlijk.’